

**„Požehnaný jsi, Hospodine, svým zákonům prosím nauč
mě!“**

Žalm 119, 12.

BABI LÉTO

ilustrace křesba

JINDŘICH ACEŠ

říjen 2022

CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 1.10. – Vzpouora v dokonalém vesmíru
- 8.10. – Smrt v hříšném světě
- 15.10. – Lidská přirozenost ve Starém zákoně
- 22.10. – Naděje ve Starém zákoně
- 29.10. – Od Mojžíše k Lazarovi

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
1.10.	Pavel Pimek	Hynek Dona
8.10.	Bohumil Mroček	Díkůvzdání
15.10.	Petr Chára	Blanka Novotná
22.10.	František Tomanec	Marek Wagner
29.10.	Anna Petrovičová	Milan Kubičik

Blahopřání k narozeninám

31.10. – Ludmila Kovářová

ADRA Klub zdraví informuje

13.října 2022 v 17.30 hodin Malý sál Městské knihovny – beseda Tomáše Hasmandy „Madeira – ostrov věčného jara“

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

- desátek 10063
- **dar pro sbor 11063**
- misie 1063
- 13. sobota 13063
- stavební fond 44063
- sociální fond 20063
- ADRA 222063

Takto se tvé dny rozmnoží, léta života ti přibudou.

Přísloví 9, 11.

Věnováno Jindrovi Kimlerovi k jeho 80. narozeninám

Milý Jindro!

Jak ten čas letí..... tobě chci popřát k narozeninám..... tobě bude 80 a mně je o něco víc.....

A v tom časovém údobí jsme se poznali a bylo nám dopřáno prožít řadu společných chvil.

Ty Pardubice..... Blahoušek mne přivedl do sboru, kde jsi patřil do mládeže a prožíval své šestnácté narozeniny. Pak jsi přijel do Olomouce na naši svatbu a s Libunkou Šotolovou, roz. Dubskou nás rozveselit scénkou : „Odkudpak je slečna, z Prahy? Slečna pana rady????“

Pak čas letěl dovedl sis do svého života Boženku a mám moc milou vzpomínku na návštěvu u vás v době po narození dcery Magdičky, která nejraději "zpívala v noci"! Z této návštěvy mi zůstala vzpomínka - praktická krabička na šroubky, hřebíky, kladívka a šroubováky. Dodnes ji mám a vždy sloužila a slouží na šicí potřeby. Mám ji s milou vzpomínkou stále ráda.

Čas běžel a ejhle..... kdo se to stěhuje do sborového domu ve Valašském Meziříčí ? Jindra s rodinou..... náš nový kazatel. Privítali jsme tě s

láskou - tebe, děti a tvou statečnou ženu. Ona vydržela ty naše vpády do kuchyně, pomáhala vařit ty velké hrnce polévky na táborech. Jindro, mám doma fotku, jak kážeš na táboře v Jívové a Boženka statečně vaří velkou dávku švestkových knedlíků. Přiznám se, že jsem k vám ráda chodívala za Petříkem. Míval bolavá ouška. A tak na něho často vzpomínám i teď.

Nejde zapomenout na tvou motorku, kterou jsi sloužil těm tvým ovečkám. Ať to byly děti, mladí, nebo ti letitější a trochu těžcí. Teta Haindlová vždy děkovala za svezení: "To je krásné"!

Jindro, co si dobře pamatuji, že ti šlo o to, abychom správně pochopili, co říká Bible. A podtrhoval její pravdivost. Za to opravdu děkuji.

Proto ti mohu přát radostné očekávání na příchod Pana Ježíše, kterého jsi přijal do svého života a podával dál.

Bůh ti v dalším roce požehnej. To ti přeje ne vždy vzorná ovečka v tom tvém stádečku

Alena Balcarová ~Blahouškova

Čas, kdy jsme prožívali mládí ve sborové mládeži s Jindrou a mojí manželkou, dávno je za námi a mnohé vzpomínky již těžko se vybavují. Je pravda, že Jindra patřil mezi ty kamarády, na které se nezapomíná. Nejen, že jsme byli stejný ročník a tím prožívali obdobné problémy i zkušenosti jak ve škole, v hledání dalšího uplatnění v životě (další studia a vyučení) tak ve vojenské základní službě „čestné pro občana soc. republiky“.

Než se naše cesty rozešly, stačili jsme se oba vyučit coby obchodní příručí, ve stejném obchodním podniku, oženit se a mít děti. Doba, kdy jsme jako

kluci běhali po střeše modlitebny (modlitebna měla plochou střechu), nebo sborových mládežnických dovolených např. Kraskov, jsou již dávnou historií. Snad na jednu úsměvnou událost si občas vzpomenu. Když bráškové Jindra a Ola Kimlerovi se rozhodli, že si usmaží olomoucké syrečky. Neznalí kuchařského umění samozřejmě bez trojitého obalu na pánvičce. Protože na štěstí toto kulinářské umění podnikli ve všední den, tak jsme se mohli jen doslechnout o vábné vůni, která se šířila domem, ve kterém bydleli.

I když jsme měli psát jen o Jindrovi, nemohu se nezmínit o jeho tatínkovi. Pro mne to byl strýček s velkým „S“. Mnohokrát se ve vzpomínkách k němu vracím, tak jako i k Jindrovi.

Milý Jindro, k Tvým narozeninám Ti přežeme, ať Tě Pán Bůh provází vším, co zažíváš. Ať každý den cítíš Jeho obrovskou péči a lásku, kterou k nám má. Ať je pro Tebe Pán Bůh lékařem duše i těla.

Přežeme Ti, ať každý den máš nějakou radost, která Ti bude dávat sílu jít dál i přes všechno, co Tě potkává.

Srdečně Tě zdravíme a na dálku Ti tiskneme ruku – Tvoji kamarádi –
Líba a Mirek Šotolovi

Verš: Žalm 73, 28. „Ale mně nejlépe jest přidržeti se Boha, pročejž skládám v Panovníku Hospodinu doufání své, abych vypravoval všechny skutky jeho.“

Připojuji se také, náš milý, přátelský, veselý, pardubický mládežníku Jindro, abych Ti k Tvým krásným, Bohem darovaným letům, pogratulovala.

I když se již dávno nevidáme, určitě jsi mě kdysi silně, aniž bys to věděl, oslovil svou láskou nejen k Bohu, mládeži či členům sboru, ale hlavně ke své krásné manželce Božence. A to mi zůstalo v srdci jako pilíř a hřejivá vzpomínka na Tebe.

A když mám připomenout nějakou perličku, tak ta se mi častokrát vybavuje při mytí nádobí a saháš mi tím trošku do mého svědomí a to při používání Jaru. Varoval jsi nás už tehdy snad před padesáti lety, jaký je to nebezpečný přípravek. Když stříkne na stěnu, tak vypálí omítku. A když s ním umyjeme skleničku, je potřeba ji aspoň dvanáctkrát opláchnout vodou, aby byla čistá.

Ale ještě zabrousím do Tvé sborové činnosti, kde jsi byl pro nás velkým přínosem v programech mládeže a

svým kázáním nám předával Boží slovo s citem a láskou. Šel jsi tak ve šlépějích svého tatínka, kterému jsme také velmi rádi a s důvěrou naslouchali.

Z celého srdce Ti k Tvým jubilejním 80. narozeninám přeji i za Pepíka a Lídu s rodinami hodně zdraví, Boží pokoj, radost a lásku.

Marta a Jožka Bajuszovi

Na Jindru Kimlera mám celoživotní vzpomínku, kterou už jsem párkrát vyprávěla, je to vzpomínka na jeho citlivost a empatii. Jezdili jsme občas s mládeží pardubického sboru na společné výlety. Byly jsme vlastně dvě věkové party asi 10 let od sebe. Jindra s Boženkou, jeho brácha Olda s Alenkou a Mirek Šotola s Libuškou, tak tyto tři páry vzali s sebou do Krkonoš malé "usmrkance" - kluky Bláhovy - Pavla a Milana, Lídu, Martu a Pepu Novotných a dvě ségry Radoušovy - Líbu a Alenu, tj. mě. Užili jsme si všichni skvělého počasí, jiskřivého sněhu na saních, svačiny jsme měli s sebou a před odjezdem domů jsme se ještě stavili v Peci pod

Sněžkou v cukrárně. Všichni z naší "pardubické mládeže" vešli dovnitř a posadili se ke stolečkům, jen my dvě se sěgrou jsme trochu zahanbeně stály před sladkou výlohou, protože nám maminka nedala s sebou peníze, nepředpokládala, že je budeme potřebovat. Nikdo z těch "velkých" si nás nevšiml, každý se staral sám o sebe, a najednou se ze dveří vynořil Jindra, který jediný si nás všiml, zřejmě se dovtípil a volal na nás: "holky Radoušovy, pojd'te taky dovnitř - a něco si vyberte, my to s rodiči pak srovnáme, až se vrátíme domů".

Byla to pro nás rajská hudba, v tu chvíli byl Jindra pro nás opravdu anděl. Ten příběh se může zdát zanedbatelný nebo až směšný, ale pro nás to byl příklad toho, jak má křesťanství vypadat v praxi. Důsledkem toho je i to, že si tuhle zdánlivě banální příhodu a ten pocit úlevy, že jsme nezůstaly stát "opodál", nýbrž jsme díky Jindrovi patřily opět do party - tak tento zážitek si neseme celá léta v sobě.

Škoda, že jsem o jeho narozeninách nevěděla, asi bych se tam rozjela - takhle mu mohu akorát popřát dodatečně.

Alena Radoušová

Píše se rok 1971 a rozkvétající meziříčský sbor se pomalu usazuje ve vlastní modlitebně na Hřbitovně, již se ale v onu dobu musí na památku nějakého rudého potentáta říkat ulice Eduarda Urxe. Celé přízemí okupují manželé Šišákoví s paní Staveníkovou, takže k sobotním bohoslužbám musí postačit dvě propojené horní místnosti. Toalety jsou v mezipatře a šatna na schodišti k půdě. Připravený byt pro budoucího kazatele obnáší prostor současného útočiště pro ukrajinskou Olenu a Světlanu, plus děčák a obývací rodinné pospolitosti Chárových. A právě ve vzpomenuém roce se do novotou vonícího bytu nastěhují noví a zcela neznámí nájemníci z dalekých Pardubic. Hlava rodiny, Jindřich Kimler,

kteřý ještě nedorostl Kristových let, tu má sloužit jako právoplatný kazatel. Kromě Meziříčí bude mít na starosti i třicet kilometrů vzdálený Frenštát pod Radhoštěm.

Na první kontakt určitě nezapomenu. U vchodu do modlitebny, kudy se teď chodí k Chárovým, stojí mladý štíhlý, pohledný blondáček a k mému nemalému překvapení z něho už na první pohled nečistí důstojnost velebného pána, ale obyčejné lidské kamarádství. Jeho jinakost se projeví už při prvních kázáních. Dočista mě vyvede z míry, když se během úvah nad Božím slovem přizná k některým svým konkrétním pochybením. Což je u adventistického kazatele této doby věc nevídaná, neslýchaná.

Díky Jindrovi se ve Valmezu občas ukáže i jeho otec Ondřej. Zatím působí jako kazatel na Ostravsku. Černobílé havířské vidění světa jej předurčuje k tomu, aby bez velkých okolků poukazoval na některé, zatím nezvyklé biblické výklady. Týkají se knihy Zjevení a především tak zvané Židovské otázky. Jak už to bývá, někoho s tím popudí, jiného nadchne, ale většinu donutí k přemýšlení. V mém případě se Ondřej Kimler stane jedním ze dvou kazatelů, kteří mé tehdejší duchovní balancování výrazně překloupí na tu správnější stranu.

Pár posledních pamětníků asi potvrdí, že se Jindra, tedy první novodobý meziříčský pastor, do srdcí svých oveček zapíše především neokázalým

praktickým křesťanstvím. Dodnes jej vidím, jak se plazí po vysoké sborové hrušni, aby pak její plody rozvážel ve velkém ruksaku rodinám i osamělým členům v celém širém okolí. Slouží mu k tomu temně červená kývačka jawa s plexisklem a později vlastnoručně opravený, nepřehlédnutelný žlutozelený spartak. Pohotově navštěvuje nemocné a všelijak ztrápené. Je zajímavé, že jej ve většině případů „berou“ i ti, kteří s nějakým evangeliem nechtějí mít cokoli společného. Jeden z nich, svérázný doktor práv, pan

Židek ze Smetanky, jej například po právu přezdívá apoštolem. V Kimlerovic kuchyni se každou sobotu odehrává školka pro děti a ve vedlejším obyváků čas od času sborové výbory a další podobné záležitosti.

Po nějakých pěti šesti letech jsou Kimlerovi přemístěni do nedalekých Hranic. O Jindrových rozepřích s tamější kontroverzní evangelistkou Mařenkou by se možná daly napsat romány, ale to s radostí přenecháme fundovanějším odborníkům. Zastavme se raději u jeho další, a jak se později ukáže, i poslední kazatelské štace. Tou je zvlněný kraj kolem Žďáru na Sázavou. V roce 1980 Jindra přibere část zdejší mládeže a přidá se k našemu poloilegálnímu prázdninovému táboru pod slovenskou Malou Fatrou. Jeden z krasavců, jménem Pavel, se tu zamiluje do jisté Valašky Alenky a tím nechtě spustí lavinu přísunů jména Řádek na Vsetín a do jeho okolí. Jen málokdo ze současníků si asi uvědomí, že za

veškerým valašským řáděním vzpomenutých Řádků vězí neustále skloňovaný Jindřich Kimler.

Jindrova překotná profesní kariéra pak míří do kamenolomu, do hranických cementáren, aby později vyvrcholila u vonících pecí jedné zdejší pekárny. Asi to tak mělo být, protože při první svatbě s Dášou nám jako svatební dar už v roce 1972 věnuje právě čerstvě upečený chleba. Ale nejen chlebem vezdejším se někdejší kazatel v onu dobu zabývá.

Stojí také u kolébky skupiny hledajících, z níž se později narodí současný sbor Církve bratrské v Hranicích.

Ať se už Jindra se svou familií ocitá kdekoliv, vždycky ho to nějak táhne do Meziříčí. A možná ještě víc k nejpozoruhodnějšímu národu světa, k Izraelitům. A právě v místě svého prvního duchovního působení se mu koncem devadesátých let podaří rozfoukat dlouho doutnající uhlíky, ze kterých naprosto nečekaně vyšlehnou do daleka viditelný plamen jménem Chaverut. Každoroční festival židovsko-valašského přátelství, který do Valmezu pravidelně přivádí nejen zvědavé zájemce, ale i české a izraelské státníky, se v této podobě údajně nekoná nikde jinde na světě. O tom, že má nejen společenský, ale i výrazný spirituální přesah, nemůže být samozřejmě žádných pochyb.

Takže, Jindro, díky Bohu za to, že jsi! Že se můžeme sdílet, vášnivě dohadovat, ale především společně upínat k jednomu cíli. K Ježíši nazaretskému, králi židovskému. Naštěstí, nejen židovskému...

Franta Tomanec

S Jindrou jsem přišel do kontaktu automaticky tím, že byl členem mého sboru, jehož jsem byl kazatelem. Mojí první konkrétní vzpomínkou na něho je sborový výlet na Súkenickou, kde jsme se spolu hodně zapovídali. Tehdy jsem se dozvěděl hodně nového z jeho i sborového života.

Vážím si na něm jeho vlídnosti a laskavosti. Také toho, že má rád i ty, kteří jsou na opačné straně názorového spektra. A že bylo možností, kde tuto schopnost pozorovat – skoro při každé sobotní škole :-).

I když to většinou nedělám, do dalších let mu přeji na prvním místě tentokrát zdraví, a to nejen jemu, ale celé jeho rodině.

Pavel Kostečka

O Jindrovi jsem poprvé slyšela, když můj tchán Antonín Pražan k nám přijel celý šťastný a vyprávěl nám o tom, že získal kazatele pro sbor ve Valašském Meziříčí. Vůbec jsme se jeho veliké radosti nedivili. Nevím, jestli by si dnes mladí kazatelé poradili se starosty o šest sborů - a on už měl přes 70 let a po Valašsku se každý den pohyboval různými dopravními prostředky, auto neměl. Jindra byl pro něj velkou pomocí a tedy i úlevou a pro sbor opravdovým požehnáním.

Podruhé jsme se s Jindrou dostali do kontaktu ne osobně, ale dopisem. Když jsme se rozhodli, že se přestěhujeme do Valmezu, tak on byl první, který nás tam písemně vítal.

A potom přišel čas, kdy jsme se vídali pravidelněji - a já jsem s radostí uvítala pomoc Jindrova basu při našem sborovém zpěvu. Léta uběhla jako vítr, nechce se mi věřit, že už to je víc než 30 roků, kdy o sobě víme jen "na dálku".

Bylo to v prvním roce, když jsme se odstěhovali do Hrušovan. Když jsme ještě o našem stěhování neměli ani zdání, přihlásila jsem se na sborový výlet do Kežmaroku. A protože jsem se na něj moc těšila, tak se ze mne stal poprvé host ve Hřbitovní ul. č. 1. Odtud jsme pak vyjeli na několikadenní zájezd na Slovensko. Bylo to tam moc prima. Jeden den jsme se ale rozdělili, někdo se jel podívat do Polska, a jiní si vybrali túru v Tatrách. Bylo mi líto, že se nemůžu rozpůlit, ale nakonec jsem si vybrala hory. Nevím, jestli to bylo dobře. Zapomněla jsem totiž na svůj věk a "fyzičku" :-)) a když pak na trase nastalo další dělení (kdo půjde za dalším cílem a kdo to už raději stočí dolů na nádraží), tak jsem to vzdala. Jindra zůstal se mnou - a já si stále myslím, že to nebylo proto, že by už taky nemohl, ale byl to od něj rytířský čin! Ta cesta dolů nebyla žádná legrace, nevím, jak bych to sama zvládla. - Bylo to v pátek a všichni jsme v pořádku dojeli do svého cíle a moc se těšili na sobotní odpočinek.... A později mi Jindra přeřál do počítače řůru fotografií, kterými tento náš výlet zdokumentoval.

Jindra i Boženka jsou milí a citliví človíčkové, kteří se snaží každému obětavě pomáhat. Vážíme si jich nejen my, ale i Ježíš, protože řekl: "Co jste udělali pro někoho jiného, to jste udělali pro mne."

Jarka Pražanová

Milý Jindro,

byl jsi u nás, v našem sboru ve Frenštátě pod Radhoštěm, od r. 1970 do r. 1976. Je to období, které bylo mým mládím, mým seznamováním s Bohem, obdobím, kdy jsem měla možnost díky organizačnímu sloučení našich sborů pravidelně chodit na schůzky mládeže do Valašského Meziříčí.

Byl jsi také při našem scházení s Mirkem, z něhož vzešlo manželství, které trvá dodnes. A na oslavě, naší svatbě, jsi vlastně také byl – bylo nás jen 13. Bylo to v kruhu rodinném, a tam jsi samozřejmě patřil jako náš duchovní.

S Mirkem jsme vzpomínali, jaké příhody jsme s tebou prožili. Já osobně nikdy nezapomenu na jedno tvé kázání – mluvil jsi o hledání partnera. Bylo nám to tehdy blízké... a vyzvedl jsi způsob, jak by to mělo „správně“ být, že muž si hledá ženu. A pak jsi podotkl: „Ale mohou být výjimky“. Potom jsi za námi přišel s upřesněním, že právě tu výjimku jsi uvedl kvůli nám.

A moje reakce? „Víš, říkala jsem si, že aspoň jedna věc v mém životě byla správně. Mirek si hledal a našel mě“, a zasmála jsem se. Ve své podstatě to bylo samozřejmě vedení Boží, za které Mu denně děkujeme. A Mirek? Ten tě vidí na tvé motorce, na které jsi jezdíval na návštěvy. Byly s ní spojené i humorné příběhy – ale to někdy jindy.

Přejeme Ti Boží požehnání a vedení v dalších létech.

Alena a Mirek Kupčikovi

Sestra Chárová mě prostřednictvím Zdeňka Dlabaji poprosila, zda bych nepřispěl do sborového časopisu vzpomínkou na br. Jindřicha Kimlera při příležitosti jeho 80-tých narozenin. Já jsem s ním spolupracoval, takže mám pro něho nějaké to slovíčko, či přáníčko. Chtěl bych říct, že mám na něho pěkné vzpomínky. Byl tady jako mladý kazatel a já jsem byl starším sboru. Zrovna jsem si procházel fotografie a na jedné je zachycen s celým tehdejším frenštátským sborem společně s jeho předchůdcem br. Čihákem. Vycházeli jsme velmi dobře a naše spolupráce byla rovněž velmi dobrá. Pak už odešel a neměl jsem příležitost ho navštěvovat. A tak bych mu přál k té osmdesátce, aby ho Pán Bůh nadále sílil, aby mu dal zdraví, aby mu dal své božské požehnání, protože bez Božího požehnání, marné naše namáhání. Už jsem ho dlouho neviděl, naposledy na Jindřiščině pohřbu. Tam jsme měli možnost si zavzpomínat na společně prožité chvíle ve sborovém prostředí. Škoda, že už není naším členem. Tak to mě trošičku mrzí. Protože byl schopný a přívětivý. Prostě, mám na něho hezké vzpomínky. Kéž by ho Pán Bůh posiloval a dal mu moudrost do dalších let. Tak to je asi všechno, co bych řekl.

Milý Jindřichu, mám Tě rád, byl jsi mým dobrým partnerem, kazatelem, dobře jsme spolupracovali, takže kéž bychom Ty a já, ten boj víry dobře dobojovali. Protože žijeme v chaotické době, musíme se semknout přes Slovo Boží u Pána Ježíše. Pak je to dobré a Pán Bůh udílí požehnání. Zdravím Tě Jindřichu a posílám srdečné pozdravy. Abychom se všichni setkali v nebeském království, na které všichni čekáme, a mohli tam společně oslavovat Boha a Pána Ježíše, skrze jehož milost jsme spaseni. Zdravím Tě, a ještě jednou na shledanou.

Erich Kulig

S Jindřichem (Jindrou) se známe už téměř 20 let. Když se za mnou, jako tehdejším místostarostou města, zastavil spolu s Radkem Hubálkem, byl to bezesporu okamžik, který výrazně ovlivnil můj další život. Přišli s myšlenkou zapojení města do pořádání akce zaměřené na podporu Izraele. Chtěli navázat na aktivitu, kterou rok předtím uspořádali pod záštitou místního sboru Církve adventistů sedmého dne. Společně jsme se dohodli na základních principech navrhované akce a setkání zakončili

modlitbou. Dnes mohu potvrdit, že tehdejší setkání bylo určitě Hospodinovým záměrem. Vždyť letos na podzim začínáme připravovat již 19. ročník festivalu, který díky nápadu tehdejšího izraelského velvyslance Arthura Avnona dostal název Chaverut – přátelství. A myslím, že slovem přátelství mohu označit i mé společné putování životem s Jindrou, které na zmíněném setkání na radnici začalo. Když někoho označíme jako přítele, znamená to, že je nám blízký, že náš život určitým způsobem obohacuje. Těšíme na setkání s ním, čas s ním

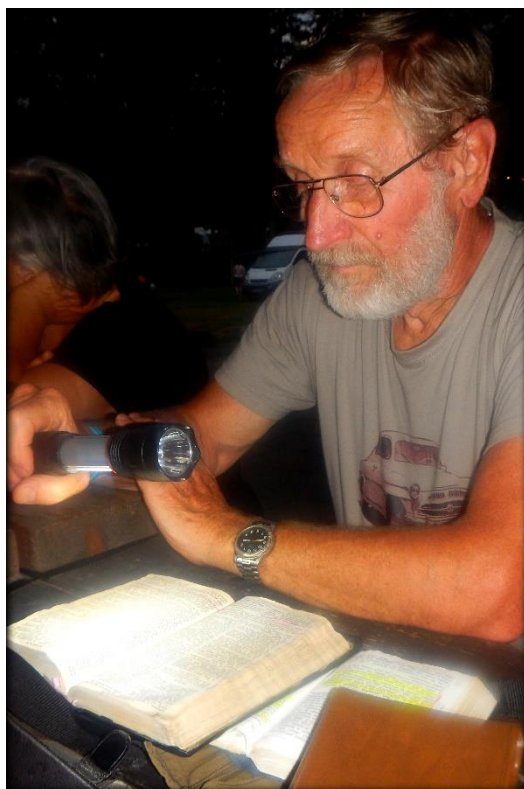
Obrázek 1-Jindra s rabínem Šlomo Radomírem Kučerou, aneb Jindrovo celoživotního úsilí o porozumění mezi Židy a křesťany názorně

strávený nepovažujeme za zbytečný. Na přítele se mohu obrátit, když potřebuji pomoc. Není jen někým, s nímž je mi dobře. V duchu evangelia a celého života našeho Pána Ježíše Krista je přítel také tím, který vám řekne pravdu, i když není vždycky příjemná, ale dívá se na Vás s láskou a milosrdenstvím.

I naše vzájemné setkávání s Jindrou přerostlo v hluboké přátelství a poznání, že vedle sebe mám někoho, který je mi oporou. Postupně, jak jsme se poznávali, jsme se také učili přijímat toho druhého v jeho rozdílnosti. Vždyť on je protestant a bývalý adventistický kazatel, já katolík! Tyto rozdílnosti však mohou být i obohacující, pokud se vzájemně učíme naslouchat jeden druhému a – Jindrovými slovy – stavíme na společných Abrahámovských kořenech.

Velký dojem na mne udělalo Jindrovo vyprávění o jeho vynuceném konci kazatelské dráhy a nástupu do kamenolomu. O tom, jak musel „zajet na hlubinu“, přehodnotit mnohé z jeho dosavadního života i postojů, uznat své chyby a omyly. To, co na první pohled bylo životní prohrou, Jindra označil jako velkou školu života, kterou tolik potřeboval a za kterou je Pánu velmi vděčný... V myšlenkách se mi jeho vyprávění spojuje se slovy, kterými Jindra často zakončuje své modlitby: Jsi úžasný Bůh! Co k tomu říci? Mám-li vedle sebe přítele, který takto dokázal přijmout a zpracovat i těžké chvíle svého života, který nezahořkl, ale je za ně dokonce Pánu vděčný, dostal jsem od Pána velký dar, za který mohu jen děkovat.

Chaverut postupně přerostl v pravidelná měsíční modlitební ekumenická setkávání, přispěl k založení tradice ekumenických výletů a večerů chval, výrazně prohloubil spolupráci mezi místními křesťany napříč denominacemi. Vrcholem této spolupráce se stala konference Otcovo srdce, s jejím sobotním vzájemným oduštěním mezi představiteli místních církví. Z toho máme s Jindrou velkou radost, protože nám

oběma leží na srdci Pánova modlitba za učedníky „aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli [jedno], aby svět věřil, že jsi mne poslal ty.“ (Jan 17, 21; CSP).

Jindrovi chci popřát, aby Pán, kterému odevzdal svůj život, stále ozařoval každý den jeho života, naplňoval jej hlubokým pokojem a dával zakusit radost z toho, že stále víc křesťanů hledá své společné kořeny ve víře a uznává, že Izrael je stále tím vyvoleným Hospodinovým lidem, který On miluje a jednou dovede i k plnosti poznání ve svém Synu.

Bohdan Mikušek

Bratra Jindru Kimlera znám ze sboru ve Valašském Meziříčí. Vždycky mne i celou naši rodinu přivítá milým úsměvem, během přestávky či po bohoslužbě si vždy máme co říct a vždycky je to příjemné povídání naplněné pokorným postojem brášky Jindry.

Vzpomínám si, když jsme asi 2 roky zpátky nabídli Diakonii uložit na sborové půdě oblečení, které potřebovali někde v suchu uskladnit. Bratr Jindra byl právě také ve sboru, kde rozmisťovali s Peťou plakáty. Nosila jsem banánové krabice z půdy dolů a pak kolegyňkám z Diakonie do auta. Bráška Jindra vůbec neváhal a nabídl svoji pomoc. I když už měl svůj věk... Je to velmi milý a ochotný člověk, který se nechává používat Pánem Bohem....

Lidka Obadalová

Jindřich Kimler, hubený blondýn, toho času obchodní příručí a zástupce vedoucího v obchodě Domáci potřeby Pardubice. Technicky velice zdatný člověk, který dovedl všechno opravit a žádný problém ho nepřekvapil. Se vším si dokázal poradit a podobně se formovaly i jeho záliby. Fotografování s následným procesem vyvoláváním filmů a kopírování na foto papíry. Rád se věnoval i motorismu, nejprve na jawa 50 Pionýr, později motocykl čezeta 175, motocyklový designový výstřelek šedesátých let minulého století. Když se oženil v roce 1964 s svojí starší sestrou Boženkou, tak si ji odvezl do Pardubic, kde z počátku bydleli v podnájmu u paní Burešové, později v 500 let starém domě s neskutečnými klenbami v přízemních prostorách. Idylka v dvojpokojovém bytě v prvním patře, bez koupelny s vodou na společné chodbě a na pavlači splachovací wc kýblem. A tak z tohoto idylického bydlení vyjžděli na povinné návštěvy ke svým příbuzným a přátelům.

Občas z Pardubic přijeli i na návštěvu do Zlína, jak jsme my baťováci nepřijali ono potupné přejmenování Zlína na Gottwaldov. Tenkrát přijeli do Zlína na onom stroji motocyklu čezeta 125. Boženka už byla v pozeňnaném stavu, ale tehdy se to až tak moc neřešilo. No a stroj čezeta skýtal relativní pohodlí, protože byl zakapotovaný a tak alespoň trochu chránil pasažéry před větrem a deštěm. Při oné návštěvě si Jindřich stěžoval, že reflektor čezety je špinavý a zaprášený a moc dobře nesvítí, a tak se v neděli odpoledne rozhodl reflektor rozdělat, vyčistit a případně vyleštit parabolu reflektoru.

Geniální nápad. Sidol! Perfektně čistí mosazné štítky a kliky dveří, po vyleštění se lesknou jako zrcadlo, tak proč ho nepoužít na vyčistění zašlé paraboly? Ale ouha! Sidol dokonale odstranil i zbytky chromu v parabole a tak oprava byla vlastně neúspěch. Ale protože Jindřich si vždy se vším uměl poradit, vylepili jsme parabolu provizorně alespoň staniolem a tak v podvečer se mohli vydat na zpáteční cestu s poloslepým reflektorem. Cesta byla časově delší, ale nakonec v pořádku dojeli domů, možná i díky tehdejšímu provozu a našim přimluvám tam nahoru.

Pavel Pimek

Když se řekne jméno Jindřich Kimler, nakreslila bych vedle jeho jména obrovské srdce. Měla jsem a mám dodnes bratra Kimlera (tak jsem mu říkávala nebo taky strýčka Kimlera), moc, moc ráda.

Začala jsem chodit do sboru s babičkou a Evou ještě když jsme se scházeli v evangelickém kostele za bratra Pražana staršího a pak po koupi domu na Hřbitovní jsem zažívala éru kazatelů až do doby, než jsem se za času působení br. Drobíka provdala do Třebíče. Mezi kazateli byl i bratr Kimler. Takže mám na něho i úžasné vzpomínky. Bylo to v době, kdy jsem doma prožívala kvůli víře hodně velké boje. Bratr Kimler byl tím zlatým človíčkem, který mně ve sbore povzbuzoval, po babičce Haindlové mi posílal dopisy, které jsem si u babičky, když už bydlela

jinde, vyzvedávala. Nesměla jsem mít doma ani od nikoho ze sboru poštu. Bratr Kimler mně i vyučoval. Když už mojí rodiče bydleli v Zašové a zemřel pak taťka Kuběna, několikrát byl i u mojí maminky, kde s ní měl duchovní debaty. Pokaždé, když jsem se objevila ve sbore, dokud maminka žila, vždycky se zeptal: „ Danuško a jak je mamince?“ A pak jsem mu říkala co a jak, vyptal se i na celou rodinu a na závěr dodal větu: „ Moc maminku ode mě pozdravuj.“ Vlastně i když mamka zemřela, vždycky, když jsem se objevila v Mezříči ve sbore, vyptával se na mojí rodinu (žel, dnes už není na

koho :(. Nedá se zapomenout ani na „tetu Boženku“, která byla skvělou sborovou mámou – tichá, nenápadná, ale velice statečná. A kromě toho uměla perfektně zpracovat veškerou úrodu ze zahrádky. Každý, kdo pak ze sboru odcházel, vyfasoval - jablka, hrušky, švestky, kompoty, marmeládu. “Strýček Kimler“ byl také velice pracovitý a obětavý, navštěvoval nemocné, zajímal se o lidi, byl to křesťan - kazatel nejen podle jména, ale podle činů.

Co bych mu popřála k narozeninám? Hoooooodně Božího požehnání, pokud to je možné- zdraví, radost, elán a to, že s Boženkou a se svojí rodinkou krásně žije, je nádherné, tak ať jim to vydrží do zbytku života.

Dana Klečková

Společné zážitky s Jindřichem a Boženkou na dovolené

Je 3.9.2014 9:43 a autem vyrážíme z Tiché na 1700 km dlouhou trasu. Posílení komárňanským smaženým květákem proletíme maďarskými dálnicemi a večer uléháme v Begeči u Janky a Dragana do připravených lůžek. Druhou etapu má na starosti srbská cestovka KOMPAS, která nás bezpečně dopravila do Limenarie na ostrově Thassos.

Během patnácti společně strávených dní se toho dá hodně prožít. Které vzpomínky nám utkvěly v paměti nejhluběji? Rádi se o ně podělíme především s Jindřichem a Boženkou, protože hřejí u srdce stejně, jako řecké teploty přesahující v září běžně 30 °C.

Hned první vzpomínka není nijak zdokumentovaná. Zatímco já jsem sledoval dění na dálnici, Jindřich se trochu hlučněji zadíval do sebe, k velkému pobavení spolucestujících. Odpočinul si, aby mohl sledovat množství minaretů rozestých kolem dálnice před hranicemi s Makedonií (nyní již Severní Makedonií). Noc byla pro důchodce a jednoho skoro důchodce velmi bolestivá. „Bolel ma celý človek.“ No uznejte sedět v autobuse 17 hodin s malými přestávkami na doplnění a odebrání tekutin.

Zvládli jsme to a odměnou nám byly krásné apartmány. Boženka a Jindra v přízemí, my mladší ve druhém patře. Měli jsme obrovské štěstí, že jsme nepřijeli o jeden den dříve, kdy se místní potůček, kterým neteče žádná voda, změnil při průtrži mračen v dravou řeku s průtokem 120 l za sekundu. Pro lepší představu korytem 20 x 3 m se valí do moře úplně veletok.

Co se na takové dovolené dělá nejčastěji? No přece koupe, plave a opaluje. Naše udržovaná pláž se nacházela v oblouku kolem slunečnicku. Vlnolam vytvářející klidný přístav byl skvělou výzvou pro naše každodenní plavání. Byl jsem nadmíru vděčný Jindrovi, a rád na to vzpomínám, že jsem nemusel zápasit se samotou, a že jsme se vzájemně při plavání jistili.

K dovolené bezesporu patří také poznávání cizího prostředí. Proto jsme si půjčili to nejmenší (rozuměj nejlevnější) auto z půjčovny, do kterého se vlezly přesně čtyři osoby a už nic víc. Ani svačina.

Po směru hodinových ručiček jsme se vydali poznávat krásy řeckého ostrova. Pro znalé i neznalé místních poměrů připomenu, že jsme potkali několik tisíc koček, kromě toho spoustu koz, včelínů, což jsou desítky úlů naskládaných vedle sebe na zemi. Orientační tabule nás zavedly na několik zajímavých míst, jako bylo jezero „vysoko“ v horách, řeckokatolický kostel či zbytky antického chrámu.

Samozřejmě, že jsme se museli alespoň podívat na vyhlášenou „Paradise beach“. Na plavky nezbylo v půjčeném autě místo, a tak jsme se na rajském pobřeží nezdrželi ani minutu navíc. Beztak tam byla hlava na hlavě, žádné soukromí. Mnohem více nás lákala návštěva ženského kláštera. Byla inspirací pro nepravověrné křesťany, co si mají vzít na sebe, když jdou na pobožnost. Já s Aničkou jsme vyfasovali košile s dlouhým rukávem, které nám zakryly obnažená ramena. Délka mých kraťasů jim vyhovovala, ale že by Boženka měla minisukni, to si fakt nevzpomínám. Pro jistotu dostala ještě jednu. Jindra dostal ke kraťasům krásné šedé kalhoty. Klášter byl nádherně vyzdobený a jeho zahrady a okolí udržované.

To hlavní, na co vzpomínám z dovolené na Thassosu byly večerní procházky a diskuse na duchovní témata. Anička mluvila s Boženkou a já s Jindrou. Měl jsem možnost podrobně se seznámit s tím, jaký význam mají slova, která Jindra často citoval z Bible. Tak např. slovo „všechen“. Na střední škole jsem měl profesorku matematiky, která nás vedla

k tomu, abychom se vždy vyjadřovali přesně a jednoznačně. Každý (všechn) znamená, že nikdo nechybí. Opakem každého je žádný. Dlouho jsme o slovu „všechn“ diskutovali, aby se nakonec ukázalo, že v Jindrově pojetí se přece jen nejedná o každého, a někteří mohou chybět. Porozumět tomu druhému je velmi důležité, protože na zdánlivých maličkostech mohou ztroskotat vztahy mezi mnoha lidmi. Určitě znáte, co přinese do manželství taková výtka: „Ty nikdy ...“ nebo „Ty vždy ...“ a přitom

dobře víme, že se to sice občas stane, ale rozhodně to není pokaždé.

Všechno někdy začíná, ale také končí. Nákupy prozrazují, že je čas balit a chystat se na zpáteční cestu. Uznejte, není další snímek dílem opravdového mistra

fotografického umění? (foto s rackem)

Také na zpáteční cestě jsme si jeden den užili pohostinnost Janky a Dragana. Na břehu Dunaje jsme si v Novém Sadu u pomníku obětem války připomenuli

množství zavražděných Židů, které nacisti v zimě nahnali k díře v ledu, až v ní nakonec navždy zmizeli. Kolem synagogy jsme pouze projeli autem a vyfotili si ji z auta.

Tak, tohle je náš fešák Jindra ve vzpomínkách z roku 2014.

PS: A ještě jedna vzpomínka na setkání KD v Tiché, při akci „Výměna manželek“. Otázka: Jakou zubní pastu používá Boženka? Odpověď: „Safraforte.“

Jenda Petrovič

Váším si Jindry za jeho znalost Bible, kterou žije a přitom není namyšlený. Cením si, že založil Chaverut – festival přátelství s našimi bratry v Izraeli. Mohu se mu s čímkoliv svěřit a neodsoudí, poradí, dá naději v Písmu svatém. Přeji mu to nejdůležitější – Boží požehnání a zdravíčko ať mu slouží.

Svat'ka Balážová

Jak známe Jindru? Jako zapáleného židomila s Kristovým pohledem na život a víru. Člověka, který, když dostane slovo, využije svůj čas nadšeně do každé sekundy pro obhajobu biblické pravdy.

Vážím si na něm, že i přes svůj věk je neustále aktivní na misijním poli. Setkání s ním je vždy optimistické, je pohotový k hovoru na biblické téma.

Vzpomínám na první setkání KD (2003) u nás v Bystřici. Přinesl nám chléb, který pekl. S dlouhým proslovem a požehnáním jsme se do něj konečně mohli zakousnout. Byl výborný. Jindra i chléb.

Do dalších let mu přejeme, aby mu vydrželo jeho Kristovské nadšení, dobrém zdraví, s uvědoměním, že má úžasnou ženu a rodinu, která také potřebuje jeho povzbuzení.

Jindro, máme Tě rádi a jsme další v zástupu gratulantů k Tvým kulatým narozeninám.

Soňa a Miloš Mročkovi

Milý Jindřichu, dovol, abych Ti poblahopřál k Tvým 80. narozeninám. Je to velká Boží milost, vždyť Písmo říká, že „počet našich let je sedmdesát roků, jsme-li při síle, pak osmdesát“, a jsem rád, že ty jsi ten, kdo je „při síle“. Vždy jsem si Tě vážil a obdivoval jsem Tvé vystupování a pohotovost v řeči.

Dovol, abych nejprve povzpomínal na dobu, kdy jsem působil ve ValMezu (1986-92) a na některé okolnosti s tím spojené: Musím říct, že jsem se do sboru ve Valašském Meziříčí těšil. Byli tam lidé přibližně mého věku, znali jsme se z různých akcí mládeže, a tak jsem tam šel jako mezi své kamarády. Poprvé jsem tam přijel s br. Jiřím Veselým na sborový výbor ještě před mým uvedením. Při této příležitosti někteří oznámili, že vystupují z církve. Bylo mi to líto. Měl jsem za to, že kdybychom se řídili podle slov apoštola Pavla, ať ti, kteří tvrdí, že mají dar jazyků, „ve shromáždění mlčí“ (1 K 14,28), dalo by se snad s tím vyjít. Ale asi to nebylo reálné. Těch různých „teologických sporů“ bylo ve ValMezu víc. Tak jeden dobrý bratr pevně hlásal, že Ježíš vstal z mrtvých v sobotu a že to je poselství pro poslední dobu. Přehlédl ale, že bibličtí pisatelé nestaví na přesné chronologii. Např. Podle Mt 21,1-17 se Ježíšův vjezd na oslátku do Jeruzaléma (tzv. květná neděle) odehrál ve stejný den, jako vyčištění chrámu, zatímco podle Mk 11,12 bylo vyčištění chrámu až o den později. Tím vznikají posuny při datování posledního týdne Ježíšova života (Mk je zde přesnější), to ale na evangeliu o Kristově smrti a vzkříšení nic nemění.

Musím říct, Jindřichu, že podobný problém jsem měl i s Tebou. Co znamená v Ř 11,26, že nakonec „bude spasen všechen Izrael“? Je to Izrael tělesný nebo duchovní? Pokud tělesný, jde o potomky židovské matky nebo i otce? Nebo jde o ty, kdo mají „Abrahámovou víru“? Víš přece, že tentýž pisatel píše v Gal 3,7 „Pochopte přece, že syny Abrahámovými jsou lidé víry“. Navíc apoštol Pavel píše v kontextu v Ř 9,6-7: Vždyť ne všichni, kteří jsou z Izraele, jsou Izrael, ani nejsou všichni dětmi Abrahámovými jen proto, že jsou jeho potomci“. Nebo výraz „bude spasen všechen Izrael“ znamená „ostatek Izraele“ (Ř 9,27)? Vidíš, že je mnoho otázek, o kterých by se dalo diskutovat. Trochu mě

mrzí, že se nám to během mého pobytu ve ValMezu nepodařilo, ale i to se v životě stává.

Chtěl bych závěrem říct, že na Tebe rád vzpomínám a že Tě mám rád. Rád také vzpomínám na naši cestu do Rumunska pod vedením „Franceska Tomanescu“. Byly to pěkné chvíle; viděli jsme nejen krásnou přírodu, ale také se utužily naše vzájemné vztahy.

Do dalších let Ti přeji vše dobré a Boží požehnání!

Tvůj bratr v Pánu Ježíši, Petr Krynský

Když jsem se narodil, bylo Jindřichovi Kimlerovi, kterému je věnováno toto celé číslo sborového bulletinu, již třináct let a čtyři měsíce. Vzdálenost mezi Trutnovem a Pardubicemi je přibližně 70 km a vzdálenost mezi Valašským Meziříčím a Hranicemi přibližně 25 km. To

byly a jsou vzdálenosti, které nás spolu dělily a stále ještě dělí. Dalo by se říci, že se známe od mládí, ale není tomu tak. Když jsme jako mládežníci trutnovského sboru jezdili do pardubického sboru, byl již Jindra starší mládežník, vlastně teď ani nevím, zda byl ženatý nebo ještě ne (ale to zjistím hned, jak se spolu zase uvidíme). Tehdy jsem věděl, že jsou ve sboru "nějací" Kimlerovi, ale více mě zajímala jména jako např. Novotný, Novotná nebo Radoušovi. To jsme hned všichni věděli, o koho se jedná. Ale potom přišli "ogaři" z východu a bylo, jak se u nás říká, vymalováno. Martu Novotnou si odvedl Jožka Bajusz ze

Slovenska, a Líbu Radoušovou zase "nějaký" Petr Chalupa z Ostravy.

Až po sametové revoluci, když jsme se přestěhovali do Valašského Meziříčí, se naše cesty spojili. Bylo mi sice divné, že Kimlerovi jezdí do sboru ve Valašském Meziříčí, když mají sbor přímo v Hranicích, ale v tu dobu jsem po ničem nepátral. Těch věcí, se kterými jsem se musel vypořádat, bylo daleko více. Jindřicha mám rád a to pro jeho laskavý a milý přístup a jednání s ostatními lidmi, je mu jedno jakého jsou vyznání. Je to tak samozřejmě správné, ale já osobně s tím mám tak trochu problém a proto se to již třicet let učím a právě bratr Jindra je mi dobrým učitelem (určitě o tom vůbec neví).

A tak ti tedy milý Jindřichu děkuji za lekce správného jednání a do dalších let tvého života ti přeji mnoho Božího požehnání, protože to v

sobě zahrnuje úplně všechno, co v životě potřebujeme, co si přejeme a po čem toužíme.

PS. Ještě dodatek, ale ten se již týká i tvojí ženy Boženky. Velmi si vážím a cením toho, že jste účastni všech sborových výletů, i když nejste již nejmladší a přesto mnoho mladých hravě strčíte do kapsy. Byli jste, co si vzpomínám, všude, ať v Trutnově nebo v Mělníku nebo i teď nedávno v Javoříčských jeskyních a na Bouzově. Dokonce jste s námi autobusem putovali až do dalekého Norska. Je nám s vámi dobře a jsme za vás moc rádi !!!!!!!!

Petr Chára

Шановний Джіндри, від щирого серця вітаємо Вас з Днем народження! Зичимо Вам щасливої долі, бути здоровим та завжди енергійним...нехай Ваші рідні люди завжди радують Вас, а Господь Бог наповнює своєю Благостю та Милістю !

(Milý Jindro, upřímně vám blahopřejeme k narozeninám!

Přejeme vám šťastný osud, abyste byl zdravý a stále energický...ať vám vaši příbuzní dělají vždy radost a Pán Bůh ať vás naplní svou Milostí a Milosrdenstvím!)

Olena Kuchmista a Světlana Yudina

Když mě nedávno aplikace Facebook v mobilu upozornila, že má někdo právě dnes narozeniny a ten někdo je bratr Jindřich Kimler, napsal jsem mu do soukromé zprávy aspoň krátké přání k narozeninám. Přiznám se, netušil jsem, že jsou to kulatiny, čímž se mu za to nyní omlouvám.

Byl jsem vyzván, abych zde napsal několik řádků k této příležitosti. Jelikož jsem své přání vyjádřil ve zmíněné zprávě a nechci se opakovat, proto jen zdůrazním, jak pro nás smrtelníky je potřeba k našemu vezdejšímu životu Boží milosti a jeho darů v různých oblastech, především ve zdraví, bez kterého naše fungování a existence postrádá kvalitu a jež se nám stává více a více vzácným.

Cením si na br. Jindrovi jeho zapálení pro to, čemu a komu věří, jež je provázeno charismatem projevovaným závislostí a důvěře v Hospodina. Před několika lety mi věnoval knihu *Pouze Ježíš* od pisatele Desmonda Forda. Jistě jí i některé z vás obdaroval. Oslovila mě a zaujala natolik, že se mi podařilo další tyto dvě knihy sehnat, abych mohl podarovat jiným, a tu, kterou jsem dostal darem, půjčuji.

S br. Jindrou se zase neznám natolik, abych zde mohl uvádět všemožné

zážitky a příhody.

Ale myslím, že jiní pisatelé v tom budou více bohatí a štedří.

Takže Jindro,

drž se, ať ti Hospodin žehná a provází Tě pokojem do dalších let.

Dovolím si připojit slova z Iz. 54,10

„I kdyby ustoupily hory a pohnuly se pahorky, moje milosrdenství od tebe neodstoupí a smlouva mého pokoje se nepohne, praví Hospodin, tvůj slitovník.“

Milan Kubičik

Když se řekne Jindra Kimler, vybaví se mi vždy usměvavá tvář, srdečný stisk ruky a nějaký časopis o židovské otázce v ruce druhé. Obdivuji, jaký je písmák – ať se diskutuje v sobotní škole o čemkoliv, vždy dokáže z hlavy udat verše k danému tématu a samozřejmě je v kraličtině odcitovat. Obdivuji jeho víru, která překonala všechny problémy kladené bývalým režimem. Obdivuji jeho lásku k vyvolenému národu Izraeli, a také lásku ke všem Božím dítkám bez rozdílu vyznání. V tom se od něho máme co učit. Obdivuji také jeho skvělý vkus – nemohl si do svého života najít lepší ženu, než je Boženka. To ona drží rodinu a dělá domov domovem, když Jindra „zachraňuje svět“ a světské záležitosti mu tak trochu unikají ☺.

Pokud bych měla vybrat jen jednu příhodu s Jindrou, vzpomněla bych na sborový výlet do Trutnova, kdy jsme navštívili také Babiččino údolí. Byl teplý den a my jsme se ovlážovali v řece. Jindra spolu s Pavlem Kostečkou a Frantou Tomancem sjížděli po zadnici splav, u něhož sedávala známá literární postava Viktorka, a to takovým způsobem, že zahanbili i naše mládežníky. Užasli jsme nad jeho vitalitou a smyslem pro legraci.

Přeji Jindrovi do další osmdesátky všezahrnující Boží požehnání a pokoj, především pak hodně zdraví, sil a elánu. Přeji mu, aby měl vždy okolo sebe stále milující rodinu a pravé přátele. Přeji mu jistotu spasení, a to je nejvíc. Jindro, mám tě moc ráda!

Iva Chárová

Jindra Kimler mě udivuje...

Svoji energií, kterou vkládá do všeho, co dělá. Skutečně mě překvapilo, když před pár lety ztratil svoji dlouholetou práci a neváhal začít pracovat jako pekař. V úplně jiném oboru, fyzicky náročném.

Moje mladé kolegyně v práci se bojí, že je šéf přesune do vedlejší kanceláře. A Jindra začal v poměrně vysokém věku úplně od začátku! Klobouk dolů!

Jindra Kimler mě zlobí...

Když při sobotní škole začne sebemrskáčskou poznámku o tom, jak jsme pyšní, soběstřední, máme jedinou pravdu atd. Sebereflexe je dobrá věc, ale mám pocit, že tahle církev už je někde jinde. Alespoň mezi těmi mladými. Alespoň v naší zemi.

Jindra Kimler mě motivuje...

Svým zájmem o druhé, návštěvami různých lidí, které má stále na srdci a na modlitbách. Svou znalostí písma, svou láskou k židovskému národu.

Jindru Kimlera nelze přehlédnout...

Je svérázným Božím dítětem, je pevným stavebním kamenem našeho společenství.

Kéž ho Pán Bůh mezi námi zachová ještě mnoho let.

Květa Tyšerová

Bude sa volat' Ján

..... Když jsem psal o tom, že mou první návštěvu kina málem překazilo rozbité čelo, tak to nebylo zdaleka poslední krát. Snaha mého bratra vzbudit ve mně lásku k hokeji začala úrazem, protože jsem nechytíl hokejku, kterou mi hodil. A čelo jsem měl poznamenané druhou jízvou.

Lásku k horolezectví ve mně překvapivě nezačal vzbuzovat bratr, později aktivní horolezec, ale sestra. I když, prvovýstupu na švestku v zahradě jsem se nemohl (oficiálně kvůli věku, ve skutečnosti kvůli mé „šikovnosti“) zúčastnit. Sestra lezla první a v mžiku se ztratila v koruně. Za ní měl lézt „Karolko“. O dva roky mladší, než má sestra, ale o dobrých deset kilo těžší než ona. Kolem pasu si uvázal na dva uzly horolezecké lano (rozuměj prádelní šňůru), a ujistil se, zda sestra udělala to samé. Z koruny stromu zaznělo přesvědčivé „ano“ a pobídka „tak už lez“. První potíže se objevili hned při nástupu, který se podařil až na třetí pokus. Před dosažením prvního tábora přišla pohroma. Karolko se zřítíl. Lano se zlehka sesmeklo z pasu mé sestry a nezabránilo pádu druhého stromolezce až na zem. Pád z obrovské sedmdesáti centimetrové výšky se obešel bez zlomeniny a odnesl to pouze s několika pohmožděninami. Příčina pádu byla shledána v uvolnění jistícího lana. Až v dospělosti jsem se od sestry dozvěděl, jak to bylo doopravdy: „Jsi blbý? Já jsem si lano pouze jednou omotala kolem pasu. Umíš si představit, že kdybych ho dvakrát zauzlovala, tak bych letěla ze stromu jako shnilá hruška? Moje pasivní láska k horolezectví se rozvinula až poději. Bratr mi koupil knížku o všech významných výstupech světoznámého rakouského horolezce Hermana Buhla (1927-1957) Od Alp po Himaláje.

Asi bych neměl opomenout skutečnost, že se panicky bojím hadů. Hned za dvorkem jsme měli slepé rameno Dunaje, kterému se říkalo Genza. Byla to stoka plná odpadků, žab a hlavně hadů - metrových užovek tlustých jak dětská ruka. Když byla velká voda a rameno se propojilo s Dunajem, našly se tam i celkem velké ryby, včetně štik. Abychom se dostali na pole, museli jsme rameno přeskákat po kamenech, nebo proplout na pramici. Podle toho, jak vysoká byla hladina spodní vody. Jako nejmladší ze sourozenců, jsem pro ně představoval nežádoucí

přítež, kterou museli strpět, a které se jim před rodiči nedařilo zbavit. Leda, že bych řekl, že se bojím a nepůjdu s nimi. Tak moc jsem se ale nikdy nebál. Vidina dobrodružství byla vždy lákavější. Všechny hry odpovídaly samozřejmě jejich věku a schopnostem, ne mým. Koncem léta jsme si zvykli hrávat na schovávanou na kukuřičném poli. Ze stonků rostlin postavil sedlák něco jako „íglů“, v kterém se bylo možné schovat. Vše probíhalo v poklidu až do chvíle, kdy někdo zvolal: „Starý Foletár ide!“ Vyběhli jsme ze svých skrýší a sourozenci utíkali, co jim nohy stačily. Foletár mě sice nechytil, ale postihlo mě mnoooooohem větší neštěstí. ☺

Když mi bylo devět let, opustili jsme jednopokojový byt u Genzy a přestěhovali se do nového třípokojového bytu na okraji Bratislavy. Za domem se zvedaly jižní svahy Malých Karpat osázené vinicemi. Z tohoto místa si pamatuji mnohem míň než z Páleniska. Snad jen tolik, že od třetí třídy jsem už nikdy na základní škole nedostal vysvědčení s hodnocením „prospěl s vyznamenáním“. To bych totiž nesměl mít v kolonce chování hodnocení „menej uspokojivé“ (3) za 60 neomluvených hodin ve školní docházce. Třídní učitelky by určitě našly způsob, jak sobotní absenci vyřešit mírnějším postihem, protože můj spolužák Vlado Laudis mi vždy přinesl sobotní domácí úkoly a v pondělí jsem vše uměl, ale SOUDRUŽKA ředitelka Veronika Gužíková potírala náboženství ve škole přímo stalinským způsobem. Později se mé chování zlepšilo na uspokojivé, a i když jsem byl v dějepisu dobrý, nebyl jsem v něm výborný, jako v matematice, fyzice, chemii či zeměpisu. Nakonec jsem se ve třetím ročníku vyznamenání přece jenom dočkal, ale až na střední škole. Kromě matematiky jsem vynikal i v nepovinném předmětu – účetnictví. Vedl jsem mamince záznamy o výdajích na pronájem zahrady, hnojiva, semena a sazenice, elektřinu na zalévání. Příjmy byly minimální. Lidem se sboru a velmi dobrým sousedům či spíše přátelům dávala jahody, fazolky, kukuřici, ale hlavně rajčata (největší mělo 64 dkg) zadarmo. Těm ostatním, hluboko pod cenu. Vlivem manažerských chyb mé maminky jsme ale hospodařili se ziskem. Jenom proto, že zapomněla do kolonky náklady zahrnout čas, který v zahradě trávil, a já spolu s ní, řekl bych šest až osm hoden denně, v neděli někdy i celý den.

Na rozdíl od dnešní mládeže jsem všechn čas mimo školu a spánek trávil na „ulici“. Hokej s tenisákem místo puku jsme hráli od září až do konce dubna. Zimy byly v té době i v Bratislavě dostatečně chladné, aby se po dva měsíce udržel na uměle vytvořených vodních plochách přírodní led. To jsme hrávali opravdový hokej na bruslích a s pukem. Hokejka stála 10 Kčs, laminátová 14 Kčs. V důsledku globálního oteplování či nové výstavby přírodní led z našeho sídliště zmizel, a bruslit jsem spolu s kamarády chodil na zimní stadion. Přesněji jedním kamarádem a dvěma kamarádkami. Proháněli jsme se na ledě jako vítr a všichni čtyři jsme byli opravdu velmi dobří bruslaři. Můj týdenní rozvrh obsahoval tři aktivity, které nešlo narušit: v sobotu účast na shromáždění (kamarádi bruslili sami), po ukončení soboty a v neděli dopoledne řešení příkladů předkola matematické, fyzikální a chemické olympiády, neděle od dvou do šesti ZIMNÍ STADION.

V máji nastal čas lásky i v Bratislavě. Hokej nahradil fotbal, cyklistika a volejbal. Nejdříve jsme si na kolech zajeli zaplavat na Zlaté Piesky. Jezero bylo vytvořené uměle těžbou šterku pro výrobu betonu pro panelovou výstavbu. (Přesně to, do kterého se později zřítilo dopravní letadlo.) Pak se sešla partie kluků a děvčat, s kterými jsme hrávali volejbal. Když už nebylo vidět na míč, sedli jsme opět na kola a vozili holky na „štangli“ závodních kol po cestě s umělým osvětlením, až jsme je nakonec jako správní džentlmeni odvezli domů. Do tohoto období se řadí i nesmělé pokusy s ochotnickým divadlem v roli halapartníka.

Sám se udivuji nad tím, kolik vzpomínek se mi vybavilo na moje dětská léta. A určitě by toho mohlo být i více. Jedna vzpomínka totiž evokuje další. Jako malý chlapec jsem neměl rád babičku (tatínkovu maminku), protože měla raději Doduška a Magdušku než Ďura a Jana (všechno její vnoučata). Neměl jsem rád „starú mamu“ (maminčinu maminku), protože měla raději záhon svých kvítek než čtyřletého vnuka. Měl jsem rád starého otce a „Brigitanění“ (tetu Brigitu, jeho druhou ženu). „Žiroč keňér“ (Zsiros kenyér – chleba s husím sádlem) a kvašené okurky jsem dostal tolikrát za den, kolikrát jsem si o ně řekl. A k tomu jsem mohl pokaždé nasypat drůbeží zrní a dívat se, jak se ke mně seběhli po zvolání zaklínadla „Pipi, pipi, na“. Měl jsem rád, a stále mám rád své první neteře Táničku a Dagmarku (dcery mého nejstaršího bratra).

Všechno kapesné jsem dokázal utratit za černobílý či později barevný film formátu 6x9 cm a vyvolání fotek.

Jak jsem se seznámil s Aničkou, je na další povídání. A co následovalo pak, to si můžete přečíst v mém dopise sedmi sborům, v kterých jsem byl členem - v Bratislavě, Vendryni, Bystřici nad Olší, Dětmarovicích, Orlové Lazy, Valašském Meziříčí, Frenštátě pod Radhoštěm a opět ve Valašském Meziříčí.

Dětství jsem prožil bez jeslí, mateřské

školy, LŠU, různých kroužků, televize, mobilů, počítačových her a mnoho dalších vymožeností, které jsou pro děti našich dětí samozřejmostí, bez kterých si neumí život představit. Nikdy jsme neměli nadbytek peněz, ale nikdy jsme neměli nedostatek. A pokud ano, tak to rodiče nedali na sobě znát. Měl jsem zodpovědného a pracovitého otce, měl jsem starostlivou, laskavou a šetrnou maminku, měl jsem dobré sourozence, řadu kamarádů a kamarádek z řad spolužáků, na které rád vzpomínám. Určitě by se našly i stinné chvíle v mém dětství, ale na ty si nemůžu za nic na světě vzpomenout.

Moc si přeji, aby na sklonku svého života mohl každý z nás i našich dětí vystavit podobně pozitivní účet plný vděčnosti za to, jak mě Bůh od mého nejútlejšího mládí až do dnešních dní vedl a chránil.

Ján Petrovič

Víkend plný seberozvoje

Začal nám nový školní rok, ale ani to nám s Jindřiškou nezabránilo jezdit na různé mládežnické akce. Jednou z nich bylo 2. setkání akce PTD (Pošli To Dál), které se tentokrát konalo ve Visalajích. Hlavní myšlenkou tohoto víkendu bylo „Jak být sám (se) sebou“.

Hned v pátek jsme měli možnost naslouchat promluvu o tom, jak minulost nemusí řídit naši budoucnost, což perfektně nastartovalo celé setkání.

V sobotu jsme společně při zamyšleních, chválách i ve skupinkách přemýšleli nad tím, jak Ježíš mění charakter lidí. Odpolední hra, kde jsme chodili po stanovištích, nás naprosto

vyčerpala, jelikož jedním z úkolů bylo, abychom jako tým udělali co nejvíce dřepů během tří minut. Po vymyšlení básničky, vyfocení vtipné fotografie, vyřešení hádanky a sbírání šišek jsme se společně doplazili bolaví posilováním zpět k hotelu a mohli se zúčastnit různých užitečných a zajímavých workshopů. Večer jsme měli možnost ukázat originalitu týmu ztvárněním libovolného příběhu, kdy Ježíš mění charakter člověka, což si užili jak účastníci, tak vedoucí. Důvtip některých týmů všechny překvapil, a tak se tato prezentace týmů stala ideální zábavou pro sobotní večer. V neděli nás čekala přednáška na téma „Model lidského chování čtyř povah“ a po obědě už loučení.

Cítím, že tento víkend dal každému z nás něco užitečného, díky čemu můžeme v životě růst. Jsem vděčná Bohu za tuto akci, která směřuje mladé lidi správným směrem, a už se nemohu dočkat dalšího setkání.

Adélka Vráblová

DÍKUVZDÁNÍ

Přijďte společně děkovat a chválit!

Zamyšlení: Br. Petr Wiselka – EC
(bratr pracuje pro Slezskou Diakonii a Strom Života)

SOBOTA 8. ŘÍJNA OD 9.30 HOD.

Téma: Špenát, řepa, jablíčka

**Památník bratří Strnadlů
Trojanovice 157**

**Přineste prosím: Příspěvek na společný stůl
Dárek do tomboly
Ukázku z vlastní úrody**

Písničky s příběhem

Vzpomíná se, vzpomíná

Zdá se to nemožné, ale opravdu bývaly doby bez tabletů, chytrých telefonů a jiných úniků do virtuální reality. Tehdejší omladina, včetně té křesťanské, si musela vystačit se skutečným životem. A tak se manekýnky, frajeři, lenoši a bázlivci uchýlili za pec, zatímco ti odvážnější a zvědavější vyrazili do divočiny. V našem případě většinou na Slovensko. Což se neobešlo bez všeobecného strachu z obávaných medvědů a ještě obávanějších lesáků a borovičkou ovíněných poľovníků. A také bez zcela nezbytných ohňů a ohýnků, které samozřejmě plály v rámci dávno zažitých zásad absolutní požární bezpečnosti. Až tady si člověk uvědomil, jakou cenu má trocha tepla či doušek obyčejné vody. O nějaké vlahé sprše si každý mohl nechat jen zdát. K tělesné očiště stačila chladivá tuň v horském potoce či okap nějaké opuštěné salaše. Vařilo se v jednom kotlíku. Pochopitelně ze všeho, co batohy či okolní příroda nabídly. Pil se čaj z divoké máty a za největší pochoutku platily do černa ožehlé topinky s česnekem. Sedmý den býval výjimečný. Sedělo se kolem dýmající vaty a otvírala svatá Písma. Zpravidla v podobě kapesních Nových zákonů. Kravaty, naškrobené košile a boty na podpatcích byste tu nezahlédli. Zato hvězdnaté nebe s putujícím velkým měsícem takřka pravidelně. Pokud ovšem nepršelo či nebylo vidět, jak se nad Fatrou či nad Tatrou blýská. A právě chvíle společně prožívané nepohody se později ukázaly jako nejpřínosnější. Až tady klíčilo skutečné kamarádství, které ve většině případů přetrvalo do pozdních či úplně nejpozdnějších let.

Někdy v polovině osmdesátých let minulého století vyhlásil Jerry Šlosárek, tehdejší vrchní náčelník moravskoslezské adventistické mládeže, soutěž v diafonu. Tak se říkalo komponovanému pořadu, ve kterém se během promítání diapozitivů ozývalo z kazetového či kotoučového magnetofonu související mluvené slovo nebo hudba, většinou ale obojí. A právě díky této výzvě přišla na svět níže citovaná písnička. Během zpěvu se na plátně objevovaly barevné snímky pořízené

na všelijakých výšlapech či déletrvajících vandrech. Pokud se nepletu, tak tento valašský diafon obsadil v Ostravě jednu z předních příček a bratr Alois Bárta, tehdejší předseda Moravskoslezského sdružení, jím byl natolik unesen, že fotky i magnetofonový záznam nechal namnožit a poté nabídl sborům jako doplněk hojně pořádaných přednášek pro širokou veřejnost.

Je zcela normální, že současnou mladou generaci nemůže tento jednoduchý popěvek oslovit. Vybraní pamětníci z řad dávných křesťanských vandráků si jej však tu a tam ještě zabroukají. Jedním z nich býval i vsetínský Petr Hurta, zvaný Hugo. Než předčasně odešel na svůj úplně poslední vandr. Jako ukolébavka na cestu domů mu pak ze smuteční síně zazněly známé tóny právě zmiňované písničky.

VZPOMÍNÁ SE, VZPOMÍNÁ

Úzkou a klikatou pěšinou, krajinou lesů a skal

Volní jak ptáci jsme bloudili v nejhezčí ze všech katedrál

Vzpomíná se, vzpomíná, kdo nejezdil ven, ten možná nechápe

Vzpomíná se, vzpomíná, hřál oheň a láska, láska agapé

Kdo nám tu cestu tak vyzdobil, kdo si tu s barvami hrál

Kdo je to, který nám postavil nejhezčí ze všech katedrál?

Vzpomíná se...

Oázou smíchu a pohody svět se nám v tu chvíli zdál

Na horách i dolů v údolích, v nejhezčí ze všech katedrál

Vzpomíná se...

Ve stínu smrků a kapradin vyrostlo zázraků pár

Pro chuť a pro radost poutníkům v nejhezčí ze všech katedrál

Vzpomíná se...

Věci, ty bývaly obecné, v kotlíku směs co kdo dal

Kadidlem z bylin to vonělo v nejhezčí ze všech katedrál

Vzpomíná se...

Hlubiny přátelství testoval vítr, když s mraky se hnál

Nebeské varhany hřímaly v nejhezčí ze všech katedrál
Vzpomíná se...

Sedmý den s náladou sváteční, písničky, co každý znal
Kruh kolem studánky balzámu v nejhezčí ze všech katedrál
Vzpomíná se...

Chladná noc pod klenbou vesmíru, do rána málokdo spal
Chvilé ke snění a k modlitbám v nejhezčí ze všech katedrál
Vzpomíná se...

Chátrá zem, pláče a umírá, ptáme se, co bude dál?
Kam půjdem', až zmizí v sutinách nejhezčí ze všech katedrál?
/: Nový chrám je přichystán, kdo nevěří, ten to možná nechápe
Světů Pán se vrací k nám a s Ním krása, mír a láska agapé: /

The image shows a handwritten musical score on three staves. The title at the top is "VZPOMÍNÁ SE, VZPOMÍNÁ...". The music is written in treble clef with a key signature of two sharps (F# and C#) and a common time signature (C). The lyrics are written below the notes. The first staff has the lyrics "ÚZKOU A KLIKATOU PĚSINOU, KRAJINOU LESŮ A SKAL, VOLNÍ JAK PTÁČÍ JSME BLOUD". The second staff has "LI V NEJHEZČÍ ZE VŠECH KATEDRÁL VZPOMÍNÁ SE, VZPOMÍNÁ, KDO NEJEZDIL VEN, TEN MOŽ". The third staff has "NECHÁPE, VZPOMÍNÁ SE, VZPOMÍNÁ, HRÁL CHĚŇ A LÁSKA, LÁSKA AGAPÉ". Chord symbols are written above the notes: E, E2, A, E, F#7, E REF, G10, A, H7, E, G10, A, H7, E.

TTT -Trasou Tonka Tomance

V souvislosti s nedávným odchodem největšího tuláka všech dob zve všechny milovníky pěší chůze, někdejší ekuvýletníky,

jakož i přátele a známé

na podzimní výšlap ke slovenskému Vršatci
neděle 23.října 2022

sraz v 10 hodin u kostela, Červený Kameň

Doprava vlastními auty (z Valmezu cca 90 min jízdy
přes Vsetín, Býlnici, Nedašov)

Pěší trasa: Červený Kameň - Babky - Vršatec -

Vršatecké Pohradie - Červený Kameň (asi 10 km)

Pro méně zdatné možno vyjet autem na Vršatec, projít
se dle individuálních možností. Zde proběhne
následně společné zamýšlení, zpěv a soutěž.

Na setkání se těší Františ Tomanec, Iva Chárová a
další účastníci:-)

Kontakt: +420 737 754 656 fttom@tiscali.cz

+420 736 504 822 buresova.i@centrum.cz

Křesťanský vtip – Ameňák

Opravdu žádný protokol...

SESTRO, S ODVAHOU, JE TU I OTEC PSYCHOLOG A PSYCHIATR!